

Schuddend op zijn grondvesten

Het is usance dat dit dictee bestaat uit een licht ironische, opsommende tekst met enige bespiegelende elementen; afhankelijk van de declamator wordt het onderwerp bepaald. Dit jaar wordt het dictee voorgedragen door een strafrechtadvocate, dus zou de verwachting gerechtvaardigd zijn dat het strafrechtelijk van aard moest worden. Met deze zekerheid heeft de auteur zich tot woensdag 18 september 2019 op deze versie van dit dictee voorbereid.

Het strafrecht, in al zijn boeiende en uitdagende huis-tuin-en-keukenvarianten, zal aan de orde dienen te komen. De Tweede Kamer der Staten-Generaal hield die dag in een Kamerdebat de Algemene Beschouwingen, waarin het regeringsbeleid werd besproken voor de komende, ongetwijfeld op financieel-economisch vlak wederom succesvolle, periode: het laatste volle jaar van het kabinet-Rutte III. Voorwaar een vermeldenswaardig feit, maar niet relevant voor de te schrijven tekst.

De ochtend van deze memorabele dag begon met een matige noord- tot noordwestenwind, wat cumuluswolken en een temperatuur van een graadje of twaalf Celsius. De Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding en Veiligheid, de minister van Justitie en Veiligheid en vele anderen spoedden zich flegmatiek, al dan niet enthousiast en besognes hebbend, maar in ieder geval zonder enige notie van wat er aanstonds zou gebeuren, naar hun dagelijkse werkzaamheden in de periferie of kernen van 's-Nederlands grootsteden.

Zonder ook maar enig vermoeden dat hij weldra het nieuws zou gaan beheersen, vertrok in Mokum een confrère naar de Rechtbank Gelderland. Hij zou hier nooit arriveren. Een niets ontziende liquidatie, niet gepleegd als crime passionnel, maar wel qualitate qua, heeft ervoor gezorgd dat deze datum als een gitzwarte dag in de annalen van juridisch Nederland bijgeschreven moet worden. Terugblikkend kunnen we niet anders dan concluderen dat de barrières tussen rechters, advocaten en officieren van justitie als gevolg hiervan zijn weggevallen.

De onbevangenheid en bijwijlen naïviteit waarmee magistratuur en advocatuur hun werk deden en doen, is verdwenen. Opgeven of weglopen zouden logischerwijze reflexen kunnen zijn, maar deze opties prevaleren niet. Dit is wellicht indachtig een bekende quotatie van een verzetsstrijder en poëet uit de Tweede Wereldoorlog: "Een volk dat voor tirannen zwicht, zal meer dan lijf en goed verliezen, dan dooft het licht." Dit zou defaitistisch kunnen worden opgevat, dus vandaar de oproep: "Laat het recht zegevieren!"